

„GLASBENA MATICA“ V LJUBLJANI.

XLII. DRUŠTVENO LETO. XXII. LETO REDNIH DRUŠTV. KONCERTOV.

V torek 21. oktobra 1913. zvečer ob $\frac{3}{4}$ 8. uri

v dvorani „Mestnega doma“

N 282/195

KONCERT.

Sodelujejo: gospa **Pavla Lovšetova (Bole)**, slovenska koncertna pevka, gospod **Jaroslav Kocian**, virtuoz na gosli iz Prage, gospod **M. Eisner**, koncertni pianist iz Prage in gospod **Anton Trost**, koncertni pianist iz Ljubljane.

VSPORED:

1. P. I. Čajkovskij: koncert za gosli v D-duru, op. 35.
 - I. stavek: **Allegro moderato**.
 - II. „ **Canzonetta (Andante)**.
 - III. „ **Finale (Vivacissimo)**. Svira g. **J. Kocian**.
 2. F. Mendelssohn: Introdukcija in fuga s koralom v E-molu. Svira g. **M. Eisner**.
 3. a) O. Dev: **Kanglica**.
b) J. Prochazka: **Poslednja noč**.
c) Dr. G. Krek: **Ali veš?**
d) A. Lajovic: **Kaj bi le gledal?** } Pesmi poje gospa **Pavla Lovšetova**.
 4. J. S. Bach: (1685—1750): **Sonata III.** za gosli v A-molu. Grave. Fuga. Andante. **Allegro**. Svira g. **J. Kocian**.
 5. a) J. Straus: **Pomladni glasi**.
b) P. Cornelius: **Pojdi z mano**. } Pesmi poje gospa **Pavla Lovšetova**.
 6. a) A. Dvořak: **Slovanski ples, št. 7**.
b) J. Kocian: **Lullaby**. (Ukolébayka), (Uspavanka).
c) Smetana-Ondříček: **„Skočná“**, iz op. „Prodana nevesta“ } Svira g. **J. Kocian**.
 7. a) Vítěslav Novák: **Serenada**.
b) Josip Suk: **V roztoužení**. (V hrepenenju.)
c) Smetana: **Polka v Fis-duru**. } Svira g. **M. Eisner**.
 8. a) Dr. G. Krek: **Zaprta so njena okenca**.
b) J. Pavčič: **Padale so cvetne sanje**.
c) A. Lajovic: **Pesem o tkalcu**.
d) E. Adamič: **Jezdec**. } Pesmi poje gospa **Pavla Lovšetova**.
 9. Paganini: **Ples čarodejk**. Svira g. **J. Kocian**.
- Pevske točke spremlja na klavirju g. **Anton Trost**, koncertni pianist iz Ljubljane.

CENE PROSTOROM: Sedeži po 4, 3 in 2 K. Stojišča po K 1·20, za dijake po 60 h. Predprodaja vstopnic v trafiki gđc. J. Dolenčeve v Prešernovi ulici in na večer koncerta od $\frac{1}{4}$ 8. ure naprej pri blagajni. — Vzpored in besedilo pevskim točkam po 20 h istotam.

Besedilo.

1. Zlata kanglica.

Deklica šla je po vodo
z lepo, srebrno kanglico.
Zora na nebu sevala,
ptičica v logu pevala:

Jagoda zrela nudi se:
Daj, le za hip pomudi se.
„Jagoda rdečka, dober dan!
Ali moj bratec je bolan.
In on ozdravel prej ne bo,
da mu prinesem z vrelca vodo.

Deklica moram zajeti jo,
predno da solnce obsveti jo.“

Hladne vodice zajela je,
bistro domov odhitela je.

Deklica šla je po vodo
z lepo, srebrno kanglico.
Deklica je domov prišla,
kanglica bila zlata vsa.

Oto Zupančič.

2. Poslednja noč.

Še en poljub, dekle, mi daj!
Ostani „z Bogom“ vekomaj!
Nocojšno noč, poslednjo noč,
od tebe moram daleč proč.

Le mesec bo tovariš moj,
in zvezd na nebu bledih roj
mi svetil bo na temno pot,
ko pojdem samcat sam od tod.

Saj davno vem, saj dobro vem,
da jaz te ljubiti ne smem.
Poslednjič v črne ti oči
pogled se moj naj potopi.

V to hladno noč in sneg in led
od tebe moram v tuji svet.
Še en poljub mi, ljuba daj!
Ne bo me nikdar več nazaj.

Anton Aškerc.

3. Ali veš?

Ali veš: ta hišica,
krog jezero, gozd, polje?
A na straži poleg nje
stari hrast.

Ali veš: ta sobica?
Majhna kakor kajbica;
v njej le miza, stol in pa
Kanapé.

Ali veš: ta tihi mrak?
V samostanu že zvoni...:
„Večno moja sreča ti!“
Ali veš?

O. I. Bierbaum — Pastuškin.

4. Kaj bi le gledal.

Kaj bi le gledal!
Če bi me rad imel,
naj bi povedal!
Če bi zaprosil me,
bi mu odrekla?
O saj najrajši kar
k njemu bi stekla!

Če bi poljubil me,
je li to grenko?
Naj le pove, da rad
bi me za ženko!
Kaj bi le gledal!
Če bi me rad imel,
naj bi povedal!

Burns — O. Zupančič.

5. Pomladni glasi.

Škrjanček se dviga v sinji zrak,
in vetrič tih pihlja,
in dihljaj njegov sladak, mehak,
čez dol in log igra.
Pomlad se v krasoti vsi zbudi
Vse gorje
pusti srce,
vsa boleost
gubi se v prelest.

Bol usahne
sreča dahne
in nazaj
dá nam raj,
Solнца svit
je razlit,
kakor smeh
po bregeh.

Čuj, že pesmi vir šumi,
ki molče predolgo spal je.
in iz vej se zopet spev glasi
Sladko trepetaje v dalje.
Ah! — — —
Tudi slavca že žgoli,
prvi spev o sladki vesni,
da ne moti kralja pesmi,
pevcev zbor molči!

V tihi mrak narašča spev sladak,
O slavca mehki spev, ah!
Duša drhti, ah —
slavček žgoli, ah —

njega spev,
kot odmev
tihe sreče
v noč trepeče
in zaziblje dušo glas ubran
v sladek san.

Sreča sladkost
v srcu je gost.
Ko z daljav
spev sanjav
poln sijaja
prihaja.
Ko čez dale lune bajni svit
je razlit.

Komaj, da noč se zdani,
se škrjanček prebudi
dan nam priklíče,
tema se vmiče.

Škrjanček se dviga v sinji zrak
in vetrič tih pihlja
in dihljaj njegov sladak, mehak
čez dol in log igra.
Pomlad se v krasoti vsi zbudi
vse gorje
pusti srce,
vsa boleost
gubi se v prelest.

Sladko zveni pomladi glas,
o srečni čas, da da!

R. Renée — dr. Grošelj.

6. Pojdi zmenoj.

Pojdi z mano, ko srebrne lune
obliva lesk liste vej,
morda njih šepet ti oznani
kak' ljubim te brez mej.

Pojdi z mano, ko srbne lune
obraz valček ziblje mehko,
tak' duša te moja objemlje
z ljubezni vso močjo.

Pojdi z mano, da srebrna luna
kraljev diadem položi
ti v zlate lase, da kraljico
moje duše ljubko časti.

Pojdi z mano, o ljubica zlata!

Renée — dr. Grošelj.

7. Zaprta so njena okenca.

Zaprta so njena okenca,
in ona spi božji sen.
A kje bi jaz spal, kako bi jaz spal?
Pod milo nebo grem ven.

Med njimi kot srebrn čoln
pa plove blede ščip,
smehljajo se mu zvezdice,
ko skrije se za hrib.

Tu — tam — se utrne zvezdica
kot solze iz očíj.
O krasni ljubezni šepečejo
bleščeči tisoči.

A da bi moja znali bol
bleščeči tisoči,
od smeha bi jim padale
solzice iz oči.

Dragotin Kette.

8. Padale so cvetne sanje.

Padale so cvetne sanje
v tvoje krilo v tihi noči,
v tihi noči sem te ljubil,
deklica moja.

Dvigajo se. Pod žarečim
nočnim nebom plavajo
tak lahko, rahlo
v nepozabni kraj.

Okrog mene je puščoba,
v mojem srcu pa vijo se
kvišku hrepeneči cveti,
k tebi hrepene.

Nad teboj oblak iz samih
rožic in dišav opojnih:
Moje sanje, moje sanje
nate padajo.

In ležišče tvoje mračno
in vse tvoje svetle steze
vse posipane so z nežnim
cvetjem — sanjami.

Oto Zupančič.

9. Pesem o tkalcu.

Kjer lije reka se v morje,
kjer cvetke pisane žare,
tja moje si želi srce,
tam lep prebiva tkalec.

Imela snubcev sem devet,
blago in svoj denar nešetet;
vsak mi ponujal je razvnet;
srce pa lepi tkalec.

Naj oče le besedo da
njemu, ki več sveta ima.
Ne dam jaz roke brez srca,
srce sem dala tkalcu.

Dokler cvetlice še cveto,
dokler še setve v klas gredo,
dokler mi je srce gorko
ljubila bodem tkalca.

Burns — Zupančič.

10. Jezdec.

Jezdi, fantiček moj,
hop, hop, hop, hop;
lep je konjiček tvoj,
v loko: kalop!

Jezdil sem do noči
tja do dobrav,
divji se mož glasi
v hosti: „Bavbav!“

Hej, ti konjiček moj,
zdíraj domov,
spat gre fantiček tvoj,
strah gre na lov!

C. Logar.

